

Alleenstaande moeder **Myriam Saenen** (38) komt tijd, geld, maar vooral solidariteit te kort

Myriam Saenen en haar zoon Lou in hun appartementje.

Foto © Kim Engels

In 2011 werd ik mama van Lou, alleenstaande mama. Mijn leven veranderde op slag. Daarvoor was ik zelden thuis: ik heb altijd graag en veel gewerkt, deed veel samen met vrienden, was aan de slag als vrijwilliger. Met huisje, tuintje, boompje, kindje was ik niet bezig, en onverwacht zat ik er middenin.

Het ouderschap is geweldig, maar ook heel zwaar alleen. Ik heb altijd een groot netwerk gehad, maar toch is het niet zo gemakkelijk om mensen te vinden die kunnen bijspringen. Iedereen heeft zijn eigen leven. Ook mijn ouders wonen niet in de buurt. Lous papa woont zeventig kilometer verderop. Hij vangt hem anderhalve dag per week op. Lou en ik hebben een sterke band, we zijn echt planttrekkers geworden. Maar het is jammer dat ik de mooie momenten met Lou niet wat meer kan delen met anderen.

Vaak wordt me verweten dat ik het mezelf te moeilijk maak. Dat ik dichterbij de papa van Lou moet gaan wonen en een job met klassieke kantooruren moet nemen. Maar ik doe mijn werk graag en ik ben er goed in. Moet ik dan ergens anders helemaal opnieuw beginnen? Mag ik niet ambitieus zijn? Mag ik dan alleen maar mama zijn?

Soms ben ik jaloers op thuisblijfmama's, voornamelijk van allochtone origine, die

aan de poort van Lous school kunnen blijven keuvelen, hun kind al vroeg kunnen ophalen en ook nog eens lekker gekookt hebben. Voor mij is dat niet haalbaar. Zij hebben hun eigen gemeenschap met onderlinge solidariteit. Al zie ik ook de andere kant: die vrouwen hebben geen job. Dat wil ik ook niet. Maar ik zou hen wel graag leren kennen, zodat we elkaar kunnen steunen. Het zou super zijn als de gemeenschappen in Brussel zich meer zouden vermengen, ondanks de verschillende talen en culturele achtergronden.

Soms heb ik het gevoel dat ik op alle vlakken vastzit. Sparen lukt niet. We wonen in een klein appartement met één slaapkamer en ik slaap in de living. Iets ruimer is onbetaalbaar in Brussel, en voor een sociale koopwoning zijn er lange wachtlijsten. Ik ben recent overgestapt naar tachtig procent omdat voltijds werken te zwaar werd. Maar dan nog steeds ben ik dikwijls te laat thuis om te koken, dus Lou eet warm op school en ik haal iets af. Regelmatig betaal ik een babysit om 's avonds te gaan werken. Ik heb amper tijd om mijn huishouden te doen, dus heb ik een poetsvrouw nodig, maar dat kost weer geld. En weet je, in de weinige vrije tijd die ik heb, wil ik ook toffe dingen doen, zoals uitgaan en mijn vrienden zien. Met Lou doe ik regelmatig uitstapjes en gaan we een paar keer per jaar een

Ik slaap in de living

weekend weg. Heel fijn en deugddoend, maar het zijn eigenlijk te dure extra's.

Een buddysysteem of kindvriendelijke gemeenschapshuizen zouden mijn leven gemakkelijker maken. Cohousen moet eenvoudiger worden. Meer ouderschapsverlof voor alleenstaande ouders zou het haalbaarder maken om aan de slag te blijven. En waarom sluiten sociale restaurants al om 18 uur?

Maar ik ben strijdlustig. In het Gemeenschapscentrum Elzenhof waar ik werk, heb ik een project gedaan rond en voor éénoudergezinnen, met de multimedia-installatie *SamenAlleen* van Kim Engels die je meesleurt in het leven van éénoudergezinnen. Daar waren ook zes ontmoetingsmomenten aan gekoppeld. Daaruit is een klein netwerk van alleenstaande ouders ontstaan. Dat zou ik graag verder uitbouwen.